

ת"פ 2214/03/19 - מדינת ישראל נגד דרור סלח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2214-03-19 מדינת ישראל נ' סלח
לפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דרור סלח

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת איומים באירוע הראשון ולהרשיעו בעבירת איומים באירוע השני.

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו איומים, שתי עבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות כתב האישום

2. על פי כתב האישום, ביום 24.07.2018 באזור המטעים בגבעון החדשה הוצת בית אריזה שבבעלות אברהם קינד.

3. על פי עובדות האירוע הראשון: כשבועיים לאחר ההצתה, הגיע הנאשם לבית האריזה ואמר לאברהם ולבנו קוטי כי "**אם המקום יצטרך להישרף עוד 10 פעמים, זה מה שיקרה אם הם לא יפנו את המקום**".

4. על פי עובדות האירוע השני: ביום 20.09.2018 הגיע הנאשם לאזור המטעים וביקש מהעובד אליעזר שוטלנד שישאיל לו עגלה חשמלית לצורך הובלה. אליעזר הפנה את הנאשם לקבל רשות ממעסיקו, אברהם, בשל הנחיה מפורשת שקיבל ממנו שלפיה יש לשאול את רשותו ולקבל אישור מפורש ממנו עבור כל שימוש בצידוד. בתגובה אמר הנאשם לאליעזר: "**אני אזיין אותך, ואחר כך את אבי וקוטי**". הנאשם הלך מהמקום וחזר לאחר כשעה, התקרב לאליעזר כשפניו צמודות לאוזנו, קמץ אגרוף מול פניו ואמר לו: "**אני אזיין אותך מכות. אתה אף פעם לא חטפת**

עמוד 1

מכות, כוס אימא שלך, בן זונה, תזכור את השם קוראים לי דרור, אני אפוצץ אותך מכות אני אדקור אותך". כן הוסיף בהתייחסו לאברהם וקוטי, ש- "יפוצץ גם אותם ויטפל גם בהם", ודרש מאליעזר שיספר זאת לקוטי.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, התפטר אליעזר מעבודתו עוד באותו יום.

5. כתב האישום מייחס לנאשם שבמעשיו איים על אברהם, על קוטי ועל אליעזר בפגיעה שלא כדין בגופם בכוונה להפחידם או להקניטם.

תשובת הנאשם לאישום

6. הנאשם כפר באשמה. בתשובתו לאישום הכחיש את האירוע הראשון. אשר לאירוע השני הודה שהיה במקום ושוחח עם אליעזר אולם כפר בכך שאמר את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום. הנאשם כפר גם בהוראות החיקוק המיוחסות לו.

גדר המחלוקת

7. המחלוקת בין הצדדים נוגעת אפוא לדברי האיום שיוחסו לנאשם בכל אחד מהאירועים.

דין והכרעה

8. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שיש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים באירוע הראשון כיוון שהמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה ובראיות שהובאו מטעמה לא היה די להרשעת הנאשם ברף הנדרש בפלילים.

אשר לעבירת האיומים באירוע השני, החלטתי להרשיע את הנאשם לאחר שהונחו לפניי ראיות משכנעות שדי בהן להרשעה.

9. אפרט את הנימוקים אשר עומדים בבסיס החלטתי.

האירוע הראשון: האיום על אברהם ויקוטיאל קינד

10. כאמור מצאתי שיש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים באירוע זה.

11. אברהם קינד הכחיש בעדותו שהנאשם אמר לו את המשפט שצוטט בכתב האישום. בעדותו סיפר שלאחר הצתת בית האריזה פנה לנאשם כדי שיפנה ברזלים שהיו במקום, ובהתייחס לתוכן שיחתם העיד כך:

"[...] כשישבנו איתו (עם הנאשם, א"כ) הוא שאל, אמר, "לא הבנתם שזו רק ההתחלה" או משהו בסגנון הזה בעניין ההצתה" (פרוטוקול עמ' 18).

לשאלת בית המשפט האם חווה את המשפט של הנאשם כהערכה או כאיום, השיב:

"לא הבנתי את זה כאיום. לא הכרתי אותו. זו פעם ראשונה אני חושב שראיתי אותו. יכול להיות שזו הייתה הערכה שלו. אני לא אומר שזה היה איום" (פרוטוקול עמ' 22).

כשנשאל אם נבהל מהדברים השיב בשלילה.

בחקירתו הנגדית ציטטה באת-כוח הנאשם את דברי האיום המיוחסים לנאשם, וביקשה את התייחסות העד שהשיב: "אני לא שמעתי כזה דבר. לא מוכר לי כזה דבר [...] משפט כזה שיישרף עוד עשר פעמים לא שמעתי" (פרוטוקול עמ' 23).

המאשימה מטעמיה לא ביקשה להגיש את הודעת העד במשטרה בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות").

12. העד הוא מושא האיום והמקור הנאמן ביותר להעיד עליו. משלא אישר את תוכן הדברים בעדותו, משנתן לדברים שאישר פרשנות שאינה מהווה איום, ומשלא ביקשה המאשימה להגיש את הודעתו של העד במשטרה להסתמך עליה, הרי שלא ניתן להרשיע את הנאשם על פי עדותו.

13. על פי עובדות כתב האישום, יקותיאל קינד בנו של אברהם, נכח בעת שהושמע האיום לכאורה. אולם גם עדותו אינה יכולה להוות בסיס להרשעת הנאשם.

בהתייחסו לאירוע העיד יקותיאל כך: "[...] אחרי שעברתי על עדותי מזכרתי שהיה שם איזה דיבור בהקשר שהוא אמר "יהיו עוד שריפות" שזה היה בהקשר של משה עובד. לא זוכר בדיוק מה נאמר. אני מזכר. אמרו שיישרפו לנו את המקום גם עשר פעמים אם צריך זה היה בהקשר של עובד משה. לא זוכר באיזו סיטואציה זה נאמר. לא זוכר מה נאמר" (פרוטוקול עמ' 26).

משה עובד הוא יזם שהיה מעוניין בשטח שעליו עמד בית האריזה (ראה עדות אברהם פרוטוקול עמ' 22; ועדות יקותיאל פרוטוקול עמ' 27).

לשאלת בית המשפט האם חווה את דברי הנאשם כאיום או כהבעת דעה, השיב "בתור דעה" (פרוטוקול עמ' 27).

בהמשך הוסיף שהוא זוכר את הדברים במעורפל (פרוטוקול עמ' 27).

14. גם לגבי עד זה לא ביקשה המאשימה מטעמיה להגיש את הודעתו במשטרה ולהסתמך עליה.

15. עולה אם כן שיקותיאל לא זכר מה נאמר במדויק, לא העיד על התוכן שצוטט בכתב האישום, ואשר לשיחה בכללותה, העיד שזו התקיימה בהקשר לאדם בשם משה עובד (יזם אשר היה מעוניין בשטח). אשר לתוכן הדברים שכן זכר, הבהיר שלא קלט אותם כאיום אלא כהבעת דעה או הערכה שהמקום יישרף פעמים נוספות, כך שבדומה לאביו נתן יקותיאל לדברי הנאשם פרשנות שאינה מהווה עבירה.

16. ואם באלה לא סגי, הגישה המאשימה מזכר שערך החוקר רס"ר ירון כרמל (ת/1) שכותרתו: "שיחה עם המתלונן לגבי איום ההצתה". במזכר נכתב שאברהם קינד הגיש תלונה נגד הנאשם שאיים על עובד שלו בכך שאמר לו שההצתה זו רק ההתחלה ואם צריך ישרוף את המקום פעם נוספת. על פי המזכר נגבתה הודעה מהעובד אליעזר שוטלנד שסיפר על איומים מצד הנאשם עקב סירובו לתת לו להשתמש בעגלה לעבודה אך הכחיש אמירות לגבי ההצתה.

במזכר מתועדת שיחה שבמהלכה ביקש החוקר מאברהם הסבר לדברים, והלה הסביר שמדובר באי הבנה והנאשם אמר את הדברים לו ולבנו יקותיאל. אברהם הבהיר בשיחה שהנאשם אמר את הדברים בצורה חברית ובצחוק: **"לא הבנת שההצתה זה רק ההתחלה...?"**.

בעדותו, נשאל אברהם אם מסר לחוקר בטלפון שהנאשם אמר את הדברים בצורה חברית ובצחוק, והשיב שיכול להיות (פרוטוקול עמ' 23).

תוכן דבריו של אברהם אשר מעניק לדברי הנאשם פרשנות שאינה כרוכה בעבירה ושתועדו במזכר עוד בשלב החקירה, מחליש עוד יותר את ראיות המאשימה החלשות ממילא. במצב דברים זה נותר רק לתמוה כיצד הוגש כתב אישום בנוגע לאירוע זה כאשר על פני הדברים, לא היו ראיות לכאורה וממילא גם לא סיכוי סביר להרשעה.

17. משקבעתי שאין די בראיות שהובאו להוכחת העבירה באירוע הראשון, מתייתר הצורך לדון בגרסת הנאשם אשר הכחיש את האירוע.

האירוע השני: האיום על העובד אליעזר שוטלנד

18. כאמור מצאתי שיש להרשיע את הנאשם בעובדות אירוע זה אשר הוכחו מעדותו של עד התביעה אליעזר שוטלנד ומחזיקים שנמצאו לגרסתו. כאשר מנגד מצאתי שיש לדחות גרסת הנאשם.

ראיות התביעה

19. **אליעזר שוטלנד** העיד שעבד בבית האריזה בתפקיד מנהל עבודה. לדבריו באחד הימים ניגש אליו הנאשם וביקש ממנו להשתמש בעגלה חשמלית והוא השיב לו שבהוראת מעסיקיו נאסר עליו לתת ציוד של החברה לאחרים אלא אם קיבל לכך אישור מהמעסיקים. סיפר שהציע לנאשם להתקשר למעסיקים ולבקש מהם אישור. בתגובה אמר לו הנאשם: **"אני אזיין אותך ואחר כך אני אזיין את קוטי ואת אבי"**. לדבריו

התעלם מדברי הנאשם ואחרי כחצי שעה חזר הנאשם למקום, ניגש אליו מאחור, נצמד אליו באופן מאיים ואמר לו: **"אני אזיין אותך, אתה לא יודע מי אני, אני דרור סלח, אתה לא יודע מי אני, אני אדקור אותך, תגיד את זה גם לקוטי"**. כך במשך דקה או שתיים איים עליו הנאשם כשהוא אומר את הדברים בצמוד לאוזנו הימנית.

העיד שלאחר אירועים אלה, סיפר על הדברים לאבי ולקוטי והודיע להם על התפטרותו מהעבודה. לטענתו לא התכוון לעזוב את מקום העבודה שהיה טוב עבורו ועזב רק בגלל איומיו של הנאשם. בתשובה לשאלה שנשאל בעניין זה, הכחיש שהתכוון לעזוב קודם לכן אך חזר בו כשנאמר לו שאם יתפטר מיוזמתו לא יזכה בפיצויי פיטורין.

עוד העיד שפועלים שנכחו במקום היו עדים לאירוע וככל הנראה פחדו להעיד נגד הנאשם בשל היכרותם עמו. בהתייחסו לתחושותיו בעת האירוע ולאחריו העיד שחש מאוים ולחץ, היה נתון "בהלם מוחלט" ולא זז ממקומו כיוון שהוא אינו מורגל במצבים מסוג זה.

בהתייחס לאופן שבו נאמרו דברי האיום סיפר שהנאשם אמר את הדברים בקול רם ובצעקות. בהתייחסו לתלונתו במשטרה סיפר שמעסיקו אברהם אמר לו להגיש תלונה במשטרה.

עוד העיד שכיוון היה נסער מאוד, פנה לבית המשפט כדי להגן על בני משפחתו וביקש צו הרחקה לנאשם.

20. להשלמת הדיון בעובדות שעליהן העיד אליעזר, יש להעיר שהעד לא העיד שהנאשם אמר לו בהקשר לאברהם ויקותיאל "שיפוצץ גם אותם ויטפל גם בהם", כפי שצוטט בכתב האישום.

21. עדותו של אליעזר הייתה בהירה, בעלת סיבתיות מובנת והגיונית, מתונה ולא מעצימה, וניכר היה שהוא מעיד על אירוע שחוה ושהותיר בו חותם טראומתי.

לא מצאתי שיש בתמיהות ובסתירות מסוימות שנמצאו בגרסתו, ואף לא בסתירות שנתגלו בהשוואה שבין עדותו לעדותם של אברהם ויקותיאל, כדי לפגוע במהימנותו הכוללת, זאת נוכח החיזוקים שהמשמעותיים שנמצאו לגרסתו.

22. מצב נפשי והתפטרותו מידית; מצבו הנפשי של העד מיד לאחר האירוע והתפטרותו המידית מעבודתו, הם מסימני האמת המובהקים של גרסתו. שכן יש בצעד חריף שכזה שמשמעותו כריתת מטה לחמו של העד, כדי להעיד על מצוקתו הנפשית ולחזק את המסקנה שחוה אירוע טראומתי ופחד.

על מצבו הנפשי ועל התפטרותו המידית העידו גם אברהם ויקותיאל, ועדותיהם תאמו את גרסתו ותמכו בה. אברהם העיד שאליעזר הודיע לו שהוא עוזב את בית האריזה לאחר שסיפר לו שהנאשם איים עליו. לדבריו אליעזר פחד מאוד ולא היה מוכן לחזור לעבודה בשום פנים ואופן, אלא אם יעבור לעבוד במתחם אחר. עוד העיד על ניסיונותיו להשאיר את אליעזר בעבודה ועל סירובו לעבוד באותו מתחם: **"לא זוכר. ניסינו לבנות**

משהו שיתאים לו בכל צורה. הוא אמר המתחם הזה מה שתציע לי, זה לא שייך לשכר אני לא חוזר למתחם הזה" (פרוטוקול עמ' 21).

אברהם העיד שפנה לבית המשפט בבקשה להוצאת צו הרחקה נגד הנאשם בשל הפחד שחש אליעזר, ובשל חששו לביטחונם של עובדים אחרים.

וכך גם העיד יקותיאל שאליעזר לא הסכים לחזור לעבודה לאחר האירוע, אף שלא זכר מה בדיוק נאמר לו מפי הנאשם.

23. חיזוק נוסף למצבו הנפשי של המתלונן מצאתי גם בסירובו לעימות מול הנאשם כפי שעולה ממזכר ת/2 שערך החוקר רס"ר ירון כרמל. על פי המזכר יצר החוקר קשר עם אליעזר ושאל אותו אם יהיה מוכן לערוך עימות עם הנאשם, וכך תיעד החוקר את תגובתו: **"הנ"ל מסר שבשום אופן אינו מוכן לעימות עם החשוד מכיוון שיש לו משפחה וילדים ומפחד מהחשוד ולא רוצה לראות את החשוד כלל"**.

חששו של אליעזר להגיע לעימות עם הנאשם מעיד שחש פחד אותנטי מפניו.

24. בהקשר להתפטרותו של אליעזר טענה ההגנה שהלה התכוון לעזוב את מקום העבודה עוד קודם לכן ומסיבה זו היה לו מניע להעליל על הנאשם עלילת שווא, להתפטר מעבודתו באמתלה שהוא מאוים, ולזכות בשל כך בפיצויי פיטורין. לא מצאתי שיש ממש בטענה זו. הדברים נטענו בעלמא ולא ביסוס ראיתי מספק. כאמור אליעזר עצמו הכחיש את הדברים והבהיר שבית האריזה היה מקום עבודה טוב עבורו וסיבת עזיבתו הייתה פחדו מאיומיו של הנאשם. חיזוק לדברי אליעזר מצאתי בעדותו של אברהם שהעיד שאליעזר מוכן היה להישאר במקום העבודה בתנאי שיועבר לאתר אחר ואף על פי שפנה קודם לאירוע כדי לשנות את תנאיו **"זה לא היה משהו שדחק בו לעשות את זה בבוקר"** (פרוטוקול עמ' 25).

ובהמשך העיד: **"אני לא זוכר אם זה היה ממש רצון שלו לעזוב או להחליף לשעות הבוקר"** (פרוטוקול עמ' 25).

כך שלא מצאתי שיש ממש בטענה.

25. תלונה מידית; בהתייחס לתלונתו המידית של אליעזר, העיד אברהם שאליעזר סיפר לו שהנאשם איים עליו. בנוגע לתוכן האיומים הפנה לעדותו ואמר: **"כמופיע בעדות בקללות"** (פרוטוקול עמ' 18). בהמשך לכך סיפר שאליעזר אמר לו שהנאשם איים עליו שיכה אותו מכות רצח, ושניבל את פיו במילים שהוא אינו רוצה לחזור עליהן והפנה לעדותו. בא-כוח המאשימה ציטט את דברי האיום, מתוך הודעתו של אברהם במשטרה כך: **"אני אזיין אותך ראשון ואח"כ את קוטי ואבי [...]** אני אזיין מכות [...] **אף פעם לא חטפת מכות. כוס אימא שלך. יא בן זונה. תזכור את השם שלי, קוראים לי דרור. תמיד תזכור את השם שלי"** (פרוטוקול עמ' 19). אברהם אישר שאמר דברים בנוסח זה במשטרה ואישר שאלה הדברים שאמר לו אליעזר.

בחקירתו הנגדית הבהיר אברהם שבעת שנגבתה הודעתו הציג לחוקר הודעה שכתב לו אליעזר ובה נכתבו דברי

האיום דלעיל. הודעה זו לא הוגשה לבית המשפט כפי הנראה כיוון שלא נתפסה ותועדה כנדרש.

כיוון שקרבן עבירת איומים באלימות הוא קרבן עבירת אלימות, הרי שתלונתו המידית של המתלונן לאחר שאיום אשר נשמעה בהזדמנות הראשונה שהייתה לו להתאונן עליה, היא **אמרת קורבן אלימות לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות**.

כידוע אמרה המתקבלת כראיה לפי סעיף זה היא ראיה בעלת מעמד עצמאי המהווה חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה ולכלל האוסר סיוע עצמי של עד. אמרה מסוג זה היא ראיה לכאורה לאמיתות תוכנה גם אם אומרה אינו מעיד במשפט.

הטעם לקבילות אמרה שכזו נעוץ בקיומה של זיקה מקשרת בין מעשה האלימות ובין האמרה, זיקה המסלקת חשש שמא מדובר באמרה כוזבת.

כדי שאמרה תיכנס לגדר הסעיף יש צורך להוכיח שהיא עומדת בשני תנאים מצטברים. התנאי הראשון הוא שמדובר באמרה של קורבן למעשה אלימות אשר מתייחסת במישרין למעשה האלימות או לנסיבות הלוואי שלו. התנאי השני הוא אחת משלוש חלופות: אמירה שנאמרה בשעת מעשה אלימות; או בסמוך לאחריו; או לאחר שהייתה למתלונן ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו.

במקרה שלפנינו עומדת אמרת המתלונן בתנאי הראשון ובחלופה השלישית של התנאי השני.

לפיכך העדות על אמרתו המידית והספונטאנית של המתלונן, מחזקת את גרסתו ותומכת במהימנותה.

26. היעדר מניע של העד לטפול אשמת שווא על הנאשם; ההגנה לא הציע הסבר הגיוני מדוע יעליל עליו אליעזר עלילת שווא שכזו, והסתפק בלומר שייתכן שהיה לו אינטרס.

מובן מאליו שלא ניתן ואף לא ראוי לדרוש מההגנה להוכיח מניע שבגינו שיקר העד. ברם, להיעדרה של סיבה הגיונית או אינטרס לשקר, יש פוטנציאל לחיזוקה של הגרסה (ראו: ע"פ 7653/11 **פלוני נגד מדינת ישראל** (26.07.2012); ע"פ 993/00 **שלמה נגד מדינת ישראל** (04.09.2002)).

27. בסרטון ת/5 מתועד האירוע השני ללא אאודיו. בסרטון נראים הנאשם ואליעזר. הנאשם נראה כשהוא רוכן לעבר אליעזר וכשהוא צמוד אליו ומדבר אתו בתקיפות ומהבעת פניו ניתן ללמוד על כעסו. תיאור זה תואם את גרסתו של אליעזר.

28. ההגנה טענה לתמיהות ולסתירות בדברי העד כדלקמן:

למרות שטען שחש מאוים, התייצב במשטרה רק בחלוף שבוע מהאירוע, ורק לדרישת המשטרה ולא מיוזמתו;

תחילה טען שהתקשר ליקותיאל מיד לאחר האירוע, אולם בהמשך לא היה בטוח אם התקשר מיד או רק כעבור שעה או

שעתיים, ואילו יקותיאל עצמו לא העיד על אותה שיחה;

תחילה טען שהנאשם הגיע אליו בשתי הפעמים לבדו, ואילו בדיון בבקשה לצו הרחקה, טען שהנאשם "הגיע עם אנשים שלו";

תחילה טען שלא בדק כלל את מצלמות האבטחה במקום, בהמשך טען שביקש מיקותיאל להביא את המצלמה "הנכונה" שממנה רואים את המקום, ומיד לאחר מכן אמר שביקש את סרטוני האבטחה מכלל המצלמות.

בהתייחס לתמיהות ולסתירות דלעיל, מצאתי שאכן קיימים פערות קלים בגרסאות המתלונן אולם מדובר בפערות טבעיים, אשר נגעו לעניינים שוליים, נבעו ממגבלות הזיכרון האנושי, ומחלופי הזמן, ומשום כך הם אינם מעוררים חשש לאמירת שקר. על כן אין בפערות אלה כדי לשנות מהמסקנה הסופית ולכרסם במהימנות העד.

29. עדי תביעה 4 ו-5, פועלים שהיו עדים לאירוע השני, זומנו שלוש פעמים ולא התייצבו. בדיון מיום 12.07.2021 החלטתי שלא להיעתר לבקשת המאשימה לדחות את הדיון לצורך זימונם פעם רביעית הן משיקולי יעילות והן מחוסר תוחלת שיתייצבו בפעם הרביעית.

גרסת ההגנה

30. עדותו של הנאשם לא הותירה עליי רושם מהימן ולא התיישבה עם תמונת הראיות הכוללת.

31. בהודעתו ת/4 הכחיש הנאשם את האירוע ומסר שלא איים על אליעזר. לשאלות החוקר השיב שביקש מאחד העובדים שיעזור לו עם המלגזה, והכחיש שביקש עגלה שכן יש לו עגלה ברכבו. העובד הפנה אותו למנהל דתי שסירב לעזור לו, והנאשם כעס בשל כך. כשנשאל על האיומים המיוחסים לו, הכחיש שאמר את הדברים.

32. בעדותו שב הנאשם והכחיש שאיים על אליעזר. הנאשם אישר שהיה אירוע שבו הגיע לבית האריזה והיה זקוק לעזרה במעבר שהיה חסום ונאמר לו שעליו לבקש אישור מיקותיאל, אולם הכחיש שאיים או שצעק על מי מהעובדים. עוד טען שלא ביקש עגלה, והפנה להודעתו במשטרה שבה לדבריו אמר אמת. כשעומת עם הסרטון שבו הוא נראה עומד בצמוד לאליעזר, הכחיש שנצמד אליו ואמר שהיה במקום רעש רב ולכן עמד קרוב אליו. אשר לאופן דיבורו, הסביר שהוא נגד דבר כפי שנוהגים בשוק.

33. הכחשתו הגורפת של הנאשם את האירוע אינה מתיישבת עם האימה והבהלה הרבה שחש אליעזר עד כדי שהתפטר מעבודתו באותו יום, אינה מתיישבת עם תלונתו המידית, אינה מתיישבת עם הנצפה בסרטון, וכך גם לא נמצא מניע מוסבר לכך שהמתלונן טפל על הנאשם עלילות דברים.

ממצאים עובדתיים ומשפטיים

34. משמצאתי את גרסתו של העד אליעזר מהימנה, ומנגד משדחיתי את גרסת הנאשם, אני קובע שהנאשם איים על אליעזר בפגיעה בו ובפגיעה באברהם וקוטי באומרו: **אני אזיין אותך ואחר כך אני אזיין את קוטי ואת אבי**. כעבור כחצי שעה חזר הנאשם למקום, ניגש אל מאחורי אליעזר, נצמד אליו באופן מאיים ואמר לו: **"אני אזיין אותך, אתה לא יודע מי אני, אני דרור סלח, אתה לא יודע מי אני, אני אדקור אותך, תגיד את זה גם לקוטי"**.

35. ההגנה לא חלקה על כך שמדובר בדברי איום אולם מעבר לנדרש אוסיף שעל פי המבחנים שגובשו בחוק ובפסיקה מדובר באיום על העד המהווה עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

36. בהלכה הפסוקה נקבע שדבר האיום צריך שיהיה מופנה לאדם שקלט את האיום. עוד נקבע שעל דבר האיום להיות רציני וממשי ולהטיל פחד ואימה מפני רעה צפויה שיש בה לפגוע באחד הערכים המנויים בסעיף 192 לחוק העונשין ובמקרה שלפנינו - פגיעה שלא כדין בגופו של המאיום ובגופם של מעסיקיו שלמתלונן ישנה זיקה אליהם.

עבירת האיומים היא עבירת מטרה דהיינו עבירת התנהגות שבצדה כוונה מיוחדת. מאפייני הכוונה בעבירה הן הפחדה או הקנטה. דהיינו די בכך שהמאיים הציב לנגד עיניו אחת ממטרות אלה והיה בעל מודעות ברמה גבוהה של הסתברות שהיעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב דבריו, כדי לצאת ידי חובת הוכחת הכוונה (ועיינו בי' קדמי **"על הדין בפלילים"** (חלק רביעי) (הדין בראי הפסיקה) מהדורה מעודכנת תשס"ו-2006 בעמ' 2123-2130 והאסמכתאות דשם).

בפסיקה נקבע שיש להבחין בין "איום" כמשמעותו בנורמה האוסרת, ובין אזהרה או עצה שאינה באה בגדר איום, וזאת באמצעות יישום מבחן השליטה (ע"פ 103/88 **ליכטמן נגד מדינת ישראל** (06.09.1989)).

כידוע, כוללת עבירת האיומים גם את הרכיב הנסיבתי "שלא כדין", דהיינו, היעדר הצדקה בדין לגרום לאותה פגיעה. בפסיקה נקבע, שהרכיב "שלא כדין" בעבירת האיומים יוצר הבחנה בין אזהרות, התראות וביטויים שהם בעלי אופי מותר, ובין התנהגות שהמחוקק אסר עליה (ע"פ 3779/94 **חמדני נגד מדינת ישראל** (11.02.1998)).

37. מנסיבות האמירות והקשרן, ניתן להסיק את אופיים המאיים של הדברים אשר נאמרו מתוך כוונה להפחיד את העד ולכל הפחות מתוך כוונה להקניטו.

הנאשם איים על העד ש-"זיין אותו" ו-"ידקור אותו", ומכאן שמתקיימים היסוד "שלא כדין" ומתקיים גם מבחן השליטה.

תוכן הדברים, בהתחשב בנסיבות האיום, מטיל אימה בלב כל אדם סביר מן הישוב.

38. לפיכך מצאתי שבדברים שאמר הנאשם לאליעזר מתקיימים כל יסודות עבירת האיומים.

סוף דבר

39. החלטתי אפוא לזכות את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו באירוע הראשון; ולהרשיעו בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין באירוע השני.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשפ"ב, 29 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.